

113 ferðir eina ferð...

Somu tíð sama stað varir í yvir tveir tímar. Tað er bara ein pallmynd – og bara tveir leikarar.

Men leikurin er stuttligur, og Nora Barentsen og Hogni Joensen hugtaka alla tíðina áskoðararnar við so skjótum og síkrum spæli, at tú flennir teg gjøgnum teir tveir timarnar.

Og aftaná fert tú at ivast í, um ótrúskapur nú eisini altíð er av tí ónda...

ummæli

SJÚRDUR SKAALÉ

„ljøsus – er klokkan virkliga næstan hálgvun elli-vu...?“

Teppið var júst drigðið fyr í, og vit reistu okkum at fara út. Tað var tann sum hevði sitið við síðuna av mær, sum spurdi.

Men hálgvun elli-vu var

hon, Nora Barentsen og Hogni Joensen høvdu spælt í meira enn tveir tímar. Einsamøll. Og eingin hevði ansað eftir, at so nógv tíð var gingin.

Tað sigur í sær sjálvum ikki so lítið um leikin – og serliga um spælið.

Tað var lætt, skjótt, replikkirnar fullu titt og neyvt – og so var tað stuttligt allan vegin igjøgnum.

Og tá man flennir seg gjøgnum tveir tímar – so ganga teir jú skjótt...

Ikki bara skemt

Tað er fyrst og fremst tað lætta skemtið, borið fram av tveimum sjálvsíkrum, vælvandum leikarum, sum ger Somu tíð sama stað til eitt njótisli at hyggja at.

Men hetta er kortini ikki »bara« ein skemtileikur. Talan er um eitt seriøst evni, sum verður framlagt á ein skemtiligan hátt. Og tá tað eydnast í einum sjónleiki, verður úrslitið altíð gott.

Tú flennir meðan tú situr og hyggur at – men tað sum verður lagt fram – er eisini nakað, tú kanst filosofera um aftan á.

Ótrúskapur

Søgan snýr seg um ótrúskap. Vit siggja tvey fólk – George og Doris – sum eitt ávíst vikuskiftið í 24 ár hittast á einum hotelkamari. Somu tíð, sama stað – hvørt ár.

Og so fara tey í song saman. Eftir teimum 24 árunum, vit fylgja teimum í leikinum, gera tey tað 113 ferðir! Tað er jú ikki smáting uppá 48 dagar – serliga tá hugsað verður um, at tey okkurt árið slett ikki gera tað...

Men bæði eru tey gift, og bæði hava tey familju. So ótrúskapur er tað, og tað við líti!

Men leikurin snýr seg ikki bara um ótrúskap. *Karmur-in* er ótrúskapur – men innihaldið er annað og meira enn tað.

Ongi bond

Tá tey ikki eru í songini, tosa tey saman á kamari – og tað er tá, vit siggja tey.

Tey tosa um sitt liv, og sitt arbeiði. Vit siggja hvussu teirra tankar broystast, hvussu teirra sosiala støða broystist ár eftir ár – og hvussu tey ávirkast av tí, sum hendir í samfelagnum. Tað hevur onkursvegna broytt tey, hvørja ferð tey mótast.

Tá hon er farin uppi flower-power rørslna er hann blivin borgarligur forrætningsmaður. Men tá hann mætir upp sum hippie, er hon blivin til eina borgarliga hampakonu...

Hesum koma sjálvsagt nógv og stuttlig trætumál burturúr – men tey bæði verða ongantið so ymisk, at tey enda sær frá hvørjum øðrum.

Og orsøkin er nettupp, at tey bara hittast eina ferð um árið. Teirra góðu viðurskipti eru á ein hátt treytað av hesum at tey ikki hava bond hvørt øðrum, ella kunnu krevja nakað hvørt av øðrum.

Hetta ger, at tað verða persónarnir – menniskjuni – sum verða avgerandi. Og ikki meiningarnar ella stílurin.

Tey vilja ikki broyta hvønn annan, líka lítið sum vit vilja broya ella ávirka fólk, vit bara hitta eina ferð. Hesi bæði hittast eina

ferð – men tey gera tað 24 ferðir...

Og tey fara í song saman eina ferð – 113 ferðir. 113 eingangsknall. Líka óforpliktandi hvørja ferð.

Áarsteinar

Tað lagna er, at hóast hetta sjálvandi er »ólógligt«, so kann man kortini ikki siga, at tey *sírkja* sínar hjúnarfelagar.

Tey tosa nógv um teir – og tað gera tey við virðing. Tey tosa eisini um børnini og um hvussu familjan trívist. Og áskoðarin skilir, at familjurnar hjá báðum tveimum fáa gagn av tí.

Tað óforpliktandi forholdið ger, at tey kunnu loyva sær at vera opin og erlig hvørt fyrri øðrum. Sum Doris einaferð sigur: »Tú fært meg at siga ymiskt hart, sum eg annars næstan ikki tori at hugsa.«

Hetta hjálpir teimum at skilja okkurt eitt sindur betur, og virðismeta okkurt eitt sindur meir.

Vikuskiftini eru eitt slag av áarsteinum í livsins meldri. Eitt stað har tey koma burturfrá gerandisdagsins trupulleikum.

Tað styrkir tey – og tey bliva betri familjufólk av tí.

Intensiteturin

Sum heild spældu Nora Barentsen og Hogni Joensen væl. Tey kláraðu at hugtaka áskoðararnar allan vegin við síkrum og skjótum spæli. Poengini komu

Tey eru blivin gomul – men tey hittast framvegis
Mynd: Kalmar

væl fram – bæði tey lottu og stuttligu, og tey meira ávarsomu.

Og tað er væl klárað, tá man bara er tvey, pallmyndin er tann sama alla tíðina – og leikurin verður í niggju korter...

Eitt sum kortini kanska kundi verið betri, var neistin millum tey bæði. O g intensiteturin. Doris og George vóru púra bytt av hvørjum øðrum – eisini kroppsliga. Men Hogni og Nora sóu ikki altíð út sum tvey, ið hava so stóran hug hvørt á øðrum, at tey fara í song saman upp til triggjar ferðir um dagin...

Hetta eigur at kunna gerast meira sannførandi.

Gott mál

Eitt sum eigur at fáa eitt orð við á vegnum, er málið.

Elin Súsanna Jacobsen hevur týtt, og tað er væ gort. Málið er gott for oyskt – men sonevnd »vánalig- orð í talumálinum eru kortini sloppin við. T.d. eitt orð sum »behagiligt«.

Ein óneyðug danisma var kortini: George segði segði eiga eini hús til so og so nógv milliónir. Tað er ikki neyðugt at brúka.

Men samanumtikið: Eitt flott, livlig og stuttlig sýning í Sjonleikarhúsinum.

Lakaílatið – ið ber av øllum

er plastikk-tunnan við luft-tætta lokinum og spennigjørð at læsa í eini handa-vend. Tekur 100 litrar.

Tilboð til 10. nov.

Prísur frá goymslu kr. 150,-.
Prísur við Strandferðsluni kr. 180,-.

Send okkum postávísing kr. 180,- og vit senda tunnuna.

SILDAGOYMSLAN

Stoffalág 17

Tlf. 12355 (kl. 10–14)